

יעקב שרת / איש מלאדים שלום לך, ישראל

מי שהיה בחוצות לונדון, מי שעשה בחוצות ניו-יורק ואולי בעוד כמה מכריה-העולם, בוודאי נתקל באותם תמהונים נושאי-שלטים, שעליהם כתובות באותיות של קידוש לבנה: "חזירו בתשובה! קץ כל בשר בא!" הם ממשכים לצעוד עם שלטיהם המאיימים — ולנו לא איכפת. החיים נמשכים. קץ-כל-בשר לא בא. ואף-על-פי-כן, מי מאיתנו לא התנסה באזהרות ששמע ולא שעה להן, התעלם מהן, ביטל אותן, הדחיק, שחק ולעג ל"נושא השלט" שהשמיען — כדי להתחרט לאחר-מעשה אם מעט ואם הרבה, ולפעמים הרבה מאוד!

למחרת סיפוח רמת-הגולן למדינת-ישראל שוחרת-השלום השמש זרחה. העולם של גאולה כהן המשיך להסתובב על צירו. החיים נמשכו, נמשכים וימשכו — האם המזהירים נגד מעשה זה בכל לשון של אזהרה דינם כדון נושאי השלטים בלונדון ובניו-יורק? האם אזהרת "קץ מדינת-ישראל ממשמש ובא!" היא ההבל הגדול ביותר שאפשר להשמיע היום? בוודאי! מי יכול להעלות בדעתו דבר שכזה! קץ מדינת-ישראל! לך, לך כבה, אתה יחד עם השלט המחרובן שלך. עלינו אתה לא תעשה רושם.

אבל אני אומר לכם, שקץ מדינת-ישראל כבר בא. לא, במשמע הכליה והאבדון והתממשות סיסמת "קץ כל בשר" התמהונית-אווילית. במשמע אחר לגמרי, שאחרי שאסבירו להלן, אולי תודו לי בראשיכם החכמים, תגידו, "שטויות!" ותמשיכו להיות ישראלים טובים, חיים וקיימים.

שלא יהיה שום ספק, סיפוח רמת-הגולן הוא המאורע ההיסטורי הגדול ביותר שחל בחיי מדינת-ישראל מאז מיל-חמת-העצמאות, שהרחיבה את גבולות-המדינה מעבר למה שהוקצה לה בהחלטת-החלוקה של האומות המאוחדות ב-29 בנובמבר, 1947. וכמו שנגזר על מדינת-ישראל-פרי-מלחמה להיות לדבר אחר לגמרי ממדינת-ישראל-פרי-שלום, כך גם עכשיו: מדינת-ישראל שאחרי סיפוח רישמי של שטח של ארץ שכנה, שטח לא-לה, שטח שמעולם לא היה שלה, שטח שמעולם היה שייך לארץ אחרת, שטח שמעולם לפני כיתושו לא העלתה המספחת תביעות לדידו — מדינת-ישראל זו היא מדינת-ישראל אחרת מישראל העומדת בגבולותיה המורכבים, כלומר ישראל לא-מתפשטת, לא אימפריאליסטית. בהבדל אחד: מילחמת-העצמאות נכפתה עלינו. לא היה שום מנוס ממנה. ב-1948 עשינו כמיטב יכולתנו לנצח, לשרוד, ובתוך כך כבשנו שטחים בתוך ארץ-ישראל המערבית, שאומנם ויתרנו עליהם בהסכמתו בגלוי עם החלטת החלוקה, אך לא קרענו אותם מתוך שיטחה המוכר של מדינה שכנה; אם כי — כן, אם כי! — אילו קמה לאחר המלחמה היא מדינה פלסטינית ביהודה ושומרון ובחבל עזה, וראשיה היו מבקשים לעשות שלום עם ישראל — היתה לנו בפירוש בעיה, נכון, מן הבניה הזאת נפטנו, קודם כל מבחינת זדנת-הקהל הבינלאומית (אגב, לא כולה), אבל לא בלי לשלם מחיר כבד, או יותר נכון בתוצאה החמורה — ולא חשוב מי האשם בה, חשוב עצם קיומה — של מה שקרוי בלשון האיזור "בעיית-הפלסטיים" שבממאירותה אין לה אח ודוגמה בכל שלשלת בעיות-הפלסטיים שצצו תמיד אחרי מלחמות. לא כן הסיפוח של רמת-הגולן, שצמח לא מתוך תוהו

דרים מדיניים. לא בגין ושרון ועוד קומץ שליטים. המדינה העם. צאו לרחוב ותמדדו את הגאווה, את השימחה בלבבות. או את הלא איכפתיות החברמנית. היום פינו וליבנו שווים. היום אנו וזיהוינו על-ידי אויבנו חופפים. גם אם בלחץ מדיני או צבאי, או שניהם גם יחד, נחזור בנו מהחלטה השחצנית לספח כיכרת ארץ לא לנו — עדיין לא תהיה זו נסיגה שבלב, נסיגה שבהכרת המישהה שגרם לה. כמובן, הדברים לא התרחשו בן-לילה וביום ההצבעה ההיסטורית בכנסת. כבר הבחירות האחרונות העידו על שינוי מהותי שחל בנפש העם, שינוי שאולי אין ממנו חזרה. השנינים נוסח הילופי הד"ר ג'קיל ומיסטר הייד, שהיו מנת חלקנו מאז נתקף דויד בן-גוריון בעויות "מלכות ישראל השלישית" וציווה במהלך מלחמת סיני ב-1956 על עבדו הנאמן, יצחק נבון, לחפש במקורות היווניים הקדמונים עדויות לשליטה יהודית באיים סנאפיר וטיראן, פסקו עכשיו לעניינו. לא עוד. מעכשיו רק הייד. מעכשיו אנו גם כובשים גם מספחים, גם מורשים גם יורשים.

ולא חשוב מה יגידו הגויים. חשוב מה מרגישים הישראלים. כל מישראל יגלה כי הם מרגישים טוב. מאושרים. כן, רובם לעניינו, בתהליך קבע הממתין לניתוחו, חל שינוי מהותי במנטליות הישראלית, שהגיע לשיאו בהחלטת רוב חברי-הכנסת לספח איזור כיבוש, ובתמיכה המונית של העם בצעד זה. אולי זה מהלך גאוני. אולי הוא יבטיח את קיומה של מדינת-ישראל לעוד אלף שנה, אם לא איכפת לכם המיספר הזה. אבל זאת תהיה מדינת-ישראל אחרת לגמרי מזו שנהגתה. זו כבר מדינת-ישראל אחרת. ומבחינה זו, אם הצלחתי להביא הירה כמיועד יכולתי, זהו קץ מדינת-ישראל (המקורית). אין ברירה. צריך לשבת ולהוציא מסקנות אישיות. אני משער שיום אחד לפני גם הדינואוריים רצו לעשות זאת, אבל להם לא היה פנאי אפילו להגיד שלום.

האם הם זוחלים?

אם תיקח זוחל ממדרגה נמוכה, ותקטע ותקצוץ אותו חתיכה חתיכה, אז כל קטע ירוץ לכיוון אחר במין רטט, יצמיח מלוא אברים, וימשיך קיומו בשקט. ולכן, שאלת חיים-ארמונות היא ל"עבודה" ולמערך ככלל: האם הם זוחלים? או יצור קצת יותר ממשוכלל?

התסריט שלי

ההחלטה לספח את רמת-הגולן לא היתה שליפה מן המותן. היא התשלה זמן רב, ולא רק במוחו של בנין. איך, מה, מתי, עם מי — אני לא יודע וכרוג גם לא איכפת לי. אבל האינטואיציה שלי אומרת לי שהכל היה מחושב. אינני גורס כזאב שיף, שהמטרה בהחלטה היקיצונית של

קץ ישראל המקורית * עם ישראל משתוקק למילחמה בסוריה * ספחת הגולן

ובוהו לאומי-מדיני, לא בסערת מלחמת קיום ראשונית נוכח עולם משתנה ומערץ, מילחמה מחוללת מדינה חדשה, שנוקדה היו רוב מדינות ארץ-ישראל ושני שושבינה המוכוזדים — ארצות-הברית וברית-המועצות. לא. הסיפור הזה נעשה בדם קר. בפיתוח. במחשבה תחילה.

ובמעשה הסיפוח הזה — שלא ככסיפוחי השטחים הכבו"ש שבעבר לקו חלוקת ארץ-ישראל לשתי מדינות, יהודית וערבית, בהחלטת האו"ם — מדינת-ישראל המספחת בלעה את מדינת-ישראל המקורית (אני יודע, אני יודע, ירושלים! נכון. אבל ירושלים היא ירושלים, ואינה עיר בארץ שכנה, וגם הסיפור הזה לא תם). לא עוד, "אין פנינו לכיבושים", לא עוד, "אין נפשנו להתפשטות" כמיטב המסורת הישראלית ממאי 1948 עד דצמבר 1981. לא עוד. כן כיבוש וכן התפש"טות. ולא זו בלבד, אלא גם בהנמקות "היסטוריות", מחרידות, שכן שרידי בתי-כנסת אגנים נגמרים בגבול רמת-הגולן הישראלית לית (לחסידי בתי-הכנסת, המוצאים בהם צידוק לסיפוח או נחמה לנפש הנבוכה, ראוי להזכיר כי רבים הם גם שרידי בתי-הקברות היהודים ברחבי האיזור).

זהו קץ מדינת-ישראל כפי שנהגתה, כפי שהוקמה, כפי שהוכרזה וכפי שהוצגה. היום קם עם, והנה הוא עם אחר במובהק. עם שוחר שיטחי זרים לא-ילו. עם מעדיף שטח על פני סיכוי — ולו רחוק (סאדאת לא היה פעם רחוק!) לשלום (מזכיר את החוכמה הגאונית של דיון על שרם אל-שייח'). עם סומך על הכוח ועליו בלבד (אלוהים, לפי שמוסריים המקורבים אליו ביותר, שולל את המלך).

אם סיפוח הגולן עשה משהו, הרי זה חשיפת מעטה הצביעות מעל מדינת-ישראל כמדינה שוחרת-השלום, הנאבקת בשינוי על השלום ללא איש, אפילו יבוא רק בעוד מאה "שנות-איבת-אש". לא. חרף המליצות הנכונות של שר-החוץ שמיר, ישראל שמה מיבטחה רב בכוח, רק בשטח, לא בהס-

הסיפוח היתה ל"נגדד" (אנטגוניזם) את סוריה ולדחוק אותה לפינת-איבה שכזו, שזכפה עליהם למונוע את הפלסטינים מכל הידברות איתנו, שכן ברור שאוי-אובוי יהיה "לנו", אם הפלסטינים הללו יושיטו פיתאום יד למשא-אומתן.

אני חושב, שבגין לא מפחד מהפלסטינים. הוא מפחד מהמצרים, ועוד יותר מזה, ממילחמה בשלש חזיתות בבת-אחת.

כדי לדפוק את המצרים עכשיו, צריך להיות משוגע גמור. מפני שהשטים שבזושינגטון, המוכנים לבלוע כל-כך הרבה צפרדעים ישראליות, את זה כבר לא יסבלו — כמו שאמר הבעל שבא הביתה ומצא את אשתו שוכבת עם אחר: "זה כבר לא מוצא חן בעיני".

אז הפיתרון הוא לדפוק את הסורים. לא בסיפוח-הגולן, אידיויטים! במילחמה!

אז ככה: מספחים את הגולן ומרגיזים את הסורים, שאיכפת להם הרבה חיי פלסטינאים, כידוע. הסורים יכשירו את הקרקע הבינלאומית, ואחר-כך יקרצו לפלסטינים, ואז יתחילו לנשור קטיושות בגליל העליון. בבת-אחת ובכמויות. לזה, כידוע, עם ישראל לא רק מוכן — לזה הוא משתוקק ולא-לחר, כי הרבה זמן לא נשאר. כך, מתוך תמימות-דעים לאומית-פטריוטית נצא כולנו למילחמה השביעית בתולדותינו הארוכות, שאולי תסתיים בכיבוש דמשק (דרך בירות), הסו-רים יוכו מכה נאמנה, שתנטרל אותם למשך זמן סביר. ואז, בעוד דמשק עשנה, ובעוד הלוח של שר-החוץ שמיר מראה על לפני סוף אפריל 1982, יכרו בגין בכנסת: "לא נעקור נטוע! למצרים יש ברירה: שלום בלי פיתחת-רפיח או מילחמה בלי פיתחת-רפיח-יודע-מה-עוד", אם אתם מבינים את הרמז.

המצרים לא יבינו את הרמז. ואת סוף התסריט הזה, בכל הווריאציות האפשריות, אני משאיר לדמיונכם הפרוע.

מגיע לי להיות מאמן

(המשך מעמוד 54)
רים. כולם היו הניכים שלי. יש כאלה שהגיעו כוכבים — גיורא שפיגל, שפיגל לר ורוזן. את פייגנבאום, ויקי פרץ וזמשה סיני ממש בניתי מהתחלה. מי אם לא אני מתאים לאמן את נבחרת-ישראל?

איך אתה בונה כוכב כדור?

אם לכדורגלן יש ותונים טכניים, כמו ראיית מישחק, שליטה בכדור ויכולת אילתור, אני מפתח את הכושר הגופני שלו. את יכולת-הבעיטה ואת המישחק הנקי שיה. אני בונה לו סיגנון.

האם שחקן-כדורגל אינו צריך להיות אינטליגנטי?
יש תופעות מפתיעות. נתקלתי בשחקן גים שמבחינה אינטלקטואלית היו ברמה

גם מוטלה שפיגלר הוא מהחכמים. ההחלטה שלו לחזור בגילו לשחק כדורגל היא לא יצאת דופן. גם קרויץ חזר לשחק בגיל מאוחר. מי זוכר למוטלה את הזוהר שלו ומי יזכור לו את הפשלוח?

אפס, כאלה שלא למדו שלוש שנים בי חיים שלהם. לא ידעו קרוא וכתוב, אך על המגרש הם היו גאונים. לפעמים אני משתאה נוכח הכישרון והפיקחות במיש"חק לעומת האנאלפבתיות בחיי היום-יום.

איך אתה מסביר את זה?
מסתבר שהכדורגלן נולד עם רמת-מיש"ח כל גבוהה, אך משום שגדל בסביבה נחור תה, ההתפתחות שלו נעצרה. כשאני הת' חלתי לפתח אותו. האינטליגנציה התחיי' לה לצוץ מחדש.

האם הפועל תגיאכוב דני אגת להעניק השמחה לשחקניה?
אנחנו משתדלים. הצענו לאותם שחק' גים שהם חסרי-השכלה ללמד אותם קרוא כתוב וללמדם שפות. הצענו להם מורים פרטיים.

מה היתה מידת ההיענות?
די בינונית. צריך ללחוץ עליהם. להת' חיל ללמוד בגיל מבוגר-יחסית זה קשה. אנחנו מייעצים להם בהשקעות, כדי ש' אחרי שיגמרו את הקאריירה שלהם יוכלו לחיות בכבוד.

מהם היחסים בינך וכין ריפ' עת תורב?
76, כשהיה ילד, לקחתי אותו לנב"ח חרת והוא לא איכזב. אבל כמו כל שחי' קן, הוא עבר משברים — היתה לו למ' של פציעה קשה. ואני רוצה להחזיר אור' תו לכושר. למזלי, תורב רוצה מאוד ו' אני יותר ממנו רוצה שהוא יחזור לכושר.

תורב היה מעורב באחרונה בפעילות פאזיטית של ערביי יפו. האם זה הפריע לך?
זה לא הפריע לי, לכן לא התערבתי. ברגע שזה יתחיל להפריע, אקרא לו ו' אציר לו על כך.

ברשותך, נחזור לנבחרת. אני מבינה שאתה רוצה לחזור ולאמן אותה?

זה טיבעי שכל מאמן רוצה לאמן נב"ח חרת. הצלחתי עם הנבחרת ועשיתי שגי' אות. לי יותר קל מאשר לכל אחד אחר. אני יודע איך לא לחזור על השגיאות. כל-כך הרבה דשים ובוזשים בנושא. כל אחד מושך לכיוון אחר. אני נותן לכולם להתבשל במיץ של עצמם.

האם אתה מצפה שההתאחד' (המשך בעמוד 78)